

Sprawa C-392/19

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

21 maja 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Bundesgerichtshof (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

25 kwietnia 2019 r.

Strona pozwana i strona wnosząca skargę rewizyjną:

VG Bild-Kunst

Strona powodowa i strona przeciwna w postępowaniu rewizyjnym:

Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Przedmiot postępowania głównego

Naruszenie praw autorskich poprzez framing

Przedmiot i podstawa prawna wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wykładnia prawa Unii, art. 267 TFUE

Pytanie prejudycjalne

Czy umieszczenie utworu, który za zgodą podmiotu praw autorskich pozostaje do dyspozycji na swobodnie dostępnej stronie internetowej, w witrynie internetowej osoby trzeciej w ramach framingu stanowi publiczne udostępnianie utworu w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE, jeżeli ma ono miejsce przy obejściu środków zabezpieczających przed framingiem, podjętych lub zleconych przez podmiot praw autorskich?

Przywołane przepisy prawa Unii

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (zwana dalej „kartą”), w szczególności art. 11

Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, w szczególności art. 3 ust. 1 i 3

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym, w szczególności art. 16

Przywołane przepisy prawa krajowego

Gesetz über die Wahrnehmung von Urheberrechten und verwandten Schutzrechten (ustawa o zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, zwana dalej „UrhWG”), w szczególności § 11 ust. 1 (uchylony ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2016 r.)

Gesetz über die Wahrnehmung von Urheberrechten und verwandten Schutzrechten durch Verwertungsgesellschaften (ustawa o zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi przez organizacje zbiorowego zarządzania, zwana dalej „VGG”), w szczególności § 34 ust. 1

Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (ustawa o prawach autorskich i prawach pokrewnych, zwana dalej „UrhG”), w szczególności § 15 ust. 2, § 19a

Krótkie przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania

- 1 Strona powodowa jest podmiotem prowadzącym Deutsche Digitale Bibliothek (niemiecką bibliotekę cyfrową, zwaną dalej „DDB”). Biblioteka ta udostępnia platformę online, która łączy ze sobą niemieckie instytucje kulturalne i naukowe. Na tej platformie online poprzez elektroniczne odesłania (linki) można pobrać zdigitalizowane treści (opracowania cyfrowe), które są zapisane na portalach internetowych tych instytucji. Sama DDB zapisuje wyłącznie miniatury. Jeżeli użytkownik klika na wynik wyszukiwania, przenosi się na odpowiednią stronę DDB z daną pozycją, gdzie znajduje się powiększony obraz, który można dalej powiększać, klikając na niego lub korzystając z funkcji lupy. Poprzez funkcję wyszukiwania użytkownik może wyszukać konkretne pozycje, które są już dostępne w opracowaniu cyfrowym, a następnie zostać bezpośrednio przełączonym do witryny internetowej instytucji będącej dostawcą treści – na stronę główną lub na stronę z daną pozycją.

- 2 Strona pozwana zarządza prawami autorskimi zrzeszonych w niej autorów dzieł plastycznych i graficznych. Uzależnia ona zawarcie ze stroną powodową umowy o korzystanie z jej repertuaru utworów w postaci miniatur od umieszczenia w umowie następującego postanowienia: „Licencjobiorca, korzystając z utworów i przedmiotów objętych ochroną, będących przedmiotem umowy, zobowiązuje się stosować skuteczne środki techniczne, aby zabezpieczyć te utwory lub przedmioty objęte ochroną przed framingiem”.
- 3 Strona powodowa odrzuca taką klauzulę. W ramach powództwa wniosła o stwierdzenie, że strona pozwana ma obowiązek zawarcia umowy o korzystanie bez przywołanej klauzuli umownej. Landgericht (sąd krajowy, Niemcy) odrzucił tę skargę jako niedopuszczalną. Strona powodowa skutecznie odwołała się od tego orzeczenia. Sąd odwoławczy uzasadnia swoje rozstrzygnięcie co do zasady swobodnym dostępem do odnośnych utworów. W ramach skargi rewizyjnej strona pozwana podtrzymuje żądanie oddalenia powództwa.

Krótkie przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 4 Uwzględnienie skargi rewizyjnej zależy od wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29.
- 5 1. Zgodnie z § 34 ust. 1 VGG, na mocy którego transponowano do prawa niemieckiego art. 16 dyrektywy 2014/26, strona pozwana, jako organizacja zbiorowego zarządzania, jest zobowiązana, aby na podstawie zarządzanych przez siebie praw przyznawać każdemu na żądanie prawa do korzystania na odpowiednich warunkach. Warunki te muszą mieć w szczególności charakter obiektywny, niedyskryminujący, a także przewidywać odpowiednie wynagrodzenie.
- 6 Zgodnie z zasadami wypracowanymi w orzecznictwie w okresie obowiązywania § 11 ust. 1 UrhWG, które pod rządami VGG nadal mają zastosowanie, w drodze wyjątku organizacja zarządzania zbiorowego nie ma obowiązku zawarcia umowy, jeżeli w danym przypadku nie występuje nadużycie pozycji monopolisty, a organizacja zarządzania zbiorowego może przeciwstawić żądaniu przyznania praw do korzystania uzasadnione interesy o charakterze nadrzędnym. Zgodnie z powyższym konieczne jest rozważenie interesów stron przy uwzględnieniu celu ustawy oraz celu zasadniczego obowiązku zawarcia umowy przez organizację zarządzania zbiorowego.
- 7 2. Uwzględnienie skargi rewizyjnej zależy od tego, czy w ramach rozważenia interesów, którego trzeba dokonać, w przypadku strony pozwanej należy uwzględnić jej obowiązek w zakresie zarządzania prawami swoich członków i egzekwowania tych praw, czy też prawa członków strony pozwanej nie są brane pod uwagę.
- 8 a) Planowana przez stronę powodową publikacja zapisanych u niej miniatur utworów chronionych prawem autorskim, które należą do repertuaru strony

pozwanej, wymaga - jako podawanie do publicznej wiadomości w rozumieniu § 19a UrhG - zezwolenia podmiotów praw autorskich, którego udzielenie było przedmiotem negocjacji prowadzonych przez strony.

- 9 b) Umieszczenie miniatur strony pozwanej w witrynach internetowych osób trzecich w ramach framingu, którego strona pozwana sobie nie życzy, nie stanowi natomiast czynności podawania do publicznej wiadomości, ponieważ o tym, czy utwór pozostanie podany do publicznej wiadomości, nie decyduje strona powodowa, lecz wyłącznie podmiot, który wstawił utwór do Internetu i tym samym podał go do publicznej wiadomości.
- 10 c) Ingerencja w prawa członków strony pozwanej miałaby jednak miejsce, jeżeli umieszczenie utworu, który za zgodą podmiotu praw autorskich jest do dyspozycji na swobodnie dostępnej stronie internetowej, w witrynie internetowej osoby trzeciej, w ramach framingu stanowi publiczne udostępnianie utworu w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, o ile ma ono miejsce przy obejściu środków zabezpieczających przed framingiem, podjętych lub zleconych przez podmiot praw autorskich.
- 11 aa) Postępowanie, o którym mowa, mogłoby naruszać nienazwane prawo do publicznego udostępniania. Należy przyjąć istnienie takiego prawa w ramach zgodnej z dyrektywą wykładni § 15 ust. 2 UrhG, jeżeli art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 przyznaje dalej idące prawa niż prawa do publicznego udostępniania, o których mowa w § 15 ust. 2 zdanie drugie UrhG. Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 państwa członkowskie powinny zapewnić autorom wyłączne prawo do zezwalania lub zabrania na jakiegokolwiek publiczne udostępnianie ich utworów, drogą przewodową lub bezprzewodową, włączając podawanie do publicznej wiadomości ich utworów w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie.
- 12 bb) Udostępnianie miniatur w witrynie internetowej osób trzecich, o którym mowa, jest objęte zakresem zastosowania art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, ponieważ nie dochodzi przy tym do wykonywania utworów przed publicznością znajdującą się w fizycznym i bezpośrednim kontakcie z aktorem lub wykonawcą tych utworów. Chodzi zatem o publiczne udostępnianie utworu odbiorcom nieznajdującym się w miejscu, z którego dokonywane jest udostępnianie (por. wyroki TSUE: z dnia 4 października 2011 r., Football Association Premier League i in., C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, pkt 200–202, z dnia 24 listopada 2011 r., Circul Globus București, C-283/10, EU:C:2011:772, pkt 35 i nast.).
- 13 cc) Pojęcie „publicznego udostępniania” wymaga zindywidualizowanej oceny. Subsumcja wymaga spełnienia dwóch przesłanek, mianowicie chodzi o „czynność udostępniania” utworu i udostępnianie tego ostatniego „publiczności”. Należy uwzględnić wiele uzupełniających czynników – w szczególności centralną rolę użytkownika i zamierzony charakter jego działania –, które nie mają charakteru autonomicznego i współzależą od siebie. Ponieważ czynniki te mogą w zależności

od różnych konkretnych sytuacji występować w bardzo różnym stopniu nasilenia, należy je uwzględniać zarówno indywidualnie, jak i biorąc pod uwagę ich wzajemne oddziaływanie (por. wyroki TSUE: z dnia 8 września 2016 r., GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, pkt 32–34, z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15 EU:C:2017:300, pkt 28–30 oraz z dnia 14 czerwca 2017 r., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, pkt 23–25). Przy wymaganej w związku z powyższym zindywidualizowanej ocenie niniejszej sprawy umieszczenie miniatur w witrynach internetowych osób trzecich przy obejściu technicznych środków zabezpieczających narusza – zdaniem sądu odsyłającego – wyłączne prawo do publicznego udostępniania.

- 14 (1) Sąd odsyłający uważa, że w niniejszej sprawie wystąpiła czynność udostępniania. Pojęcie udostępniania – z uwagi na główny cel dyrektywy 2001/29, jakim jest zapewnienie autorom wysokiego poziomu ochrony (zob. motyw 4 i 9 dyrektywy) – należy rozumieć szeroko (por. motyw 23 dyrektywy; wyroki TSUE: z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 17 oraz z dnia 8 września 2016 r., GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, pkt 29). Dotyczy ono każdego transmitowania utworu objętego ochroną niezależnie od wykorzystywanych środków lub procesów technologicznych (por. wyroki TSUE: z dnia 4 października 2011 r., Football Association Premier League i in., C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, pkt 186 i 193, z dnia 27 lutego 2014 r., OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, pkt 23 i 25 oraz z dnia 31 maja 2016 r., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, pkt 38). Aby uznać, że doszło do udostępniania, użytkownik, mając pełną świadomość konsekwencji swojego postępowania, a więc umyślnie i celowo, musi zapewnić osobom trzecim dostęp do chronionego utworu, niezależnie od tego, czy osoby trzecie z tego dostępu skorzystają (por. wyroki TSUE: z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 19, z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 36 oraz z dnia 14 czerwca 2017 r., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, pkt 31). Dostęp taki powstaje, kiedy w witrynie internetowej udostępnia się linki, na które można kliknąć i które umożliwiają dostęp do utworów chronionych, opublikowanych na innej swobodnie dostępnej stronie internetowej (por. wyroki TSUE: z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 18, 20, z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 37 oraz z dnia 14 czerwca 2017 r., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, pkt 32).
- 15 (2) Sąd odsyłający uważa, że w niniejszej sprawie spełniony jest również warunek publicznego charakteru udostępniania (por. wyrok TSUE z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C 466/12, EU:C:2014:76, pkt 22). Warunek publiczności jest spełniony tylko w wypadku nieokreślonej liczby potencjalnych odbiorców i dość znacznej liczby osób (por. wyroki TSUE: z dnia 7 marca 2013 r., ITV Broadcasting i in., C-607/11, EU:C:2013:147, pkt 32, z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 21 oraz z dnia 27 lutego 2014 r., OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, pkt 27). W odniesieniu do tego ostatniego kryterium należy mieć na uwadze kumulatywny skutek wynikający z podania utworów do wiadomości potencjalnych odbiorców. Chodzi przy tym o to,

ile osób ma dostęp do tego samego utworu równocześnie i kolejno po sobie (por. wyroki TSUE: z dnia 7 grudnia 2006 r., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, pkt 38, z dnia 7 marca 2013 r., ITV Broadcasting i in., C-607/11, EU:C:2013:147, pkt 33 oraz z dnia 27 lutego 2014 r., OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, pkt 28).

- 16 (3) Zakwalifikowanie do kategorii „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 wymaga ponadto udostępnienia utworu objętego ochroną przy zastosowaniu technologii, która różni się od tej wykorzystywanej dotychczas, lub – w przeciwnym razie – udostępnienia utworu nowej publiczności, tzn. publiczności, której podmiot uprawniony nie brał pod uwagę, kiedy zezwalał na pierwotne publiczne udostępnienie (por. wyrok TSUE z dnia 7 grudnia 2006 r., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, pkt 40, 41, postanowienie TSUE z dnia 18 marca 2010 r., Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon, C-136/09, EU:C:2010:151, pkt 38, wyroki: z dnia 4 października 2011 r., Football Association Premier League i in., C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, pkt 197, z dnia 7 marca 2013 r., ITV Broadcasting i in., C-607/11, EU:C:2013:147, pkt 39 i pkt 24–26, z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 24, postanowienie z dnia 21 października 2014 r., BestWater International, C-348/13, EU:C:2014:2315, pkt 14; por. jednak również [w kwestii retransmisji kablowej] wyrok z dnia 16 marca 2017 r., AKM, C-138/16, EU:C:2017:218, pkt 26 i nast.). Jeżeli nie jest spełniona żadna z obu wspomnianych przesłanek rozłącznych, nie dochodzi do publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 (por. postanowienie TSUE z dnia 21 października 2014 r., BestWater International, C-348/13, EU:C:2014:2315, pkt 19).
- 17 (4) Umieszczenie miniatur w witrynach internetowych osób trzecich w ramach framingu nie odbywa się w oparciu o specjalną technologię, która różni się od technologii zastosowanej przy pierwotnym udostępnieniu, lecz w oparciu o tę samą technologię, którą zastosowano już przy udostępnieniu utworu na innej stronie internetowej (wyrok TSUE z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., pkt 24, postanowienie TSUE z dnia 21 października 2014 r., BestWater International, C-348/13, EU:C:2014:2315, pkt 15). Nie ma przy tym znaczenia, że osoba trzecia w przypadku takiej czynności udostępniania posługuje się technologią framingu, a utwór pochodzący z innej strony internetowej za pomocą „umieszczonego” łącza internetowego zostanie wyświetlony na jej stronie internetowej w ramce w taki sposób, że pierwotne otoczenie tego utworu zostanie ukryte przed jej użytkownikami (por. wyrok TSUE z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 29, postanowienie z dnia 21 października 2014 r., BestWater International, C-348/13, EU:C:2014:2315, pkt 17). Jeżeli ponowne udostępnienie tak jak udostępnienie pierwotne ma miejsce w Internecie, odbywa się ono w oparciu o tę samą technologię (wyrok TSUE z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 24).
- 18 (5) Umieszczenie miniatur w witrynach internetowych osób trzecich w ramach framingu przy obejściu technicznych środków zabezpieczających zastosowanych

lub zleconych przez podmiot praw autorskich stanowi zdaniem sądu odsyłającego udostępnienie nowej publiczności.

- 19 Jeżeli na stronie internetowej umieszczane są linki, na które można kliknąć i które odsyłają do utworów swobodnie dostępnych dla wszystkich użytkowników Internetu w innej witrynie internetowej bez zezwolenia podmiotów praw autorskich, publiczne udostępnianie ma miejsce tylko wtedy, kiedy osoba umieszczająca link wiedziała lub mogła racjonalnie wiedzieć o bezprawnym charakterze publikacji tych utworów w tej innej witrynie internetowej (por. wyroki TSUE: z dnia 8 września 2016 r., GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, pkt 49, 55 oraz z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 49).
- 20 Ograniczenie to wynika z uwzględnienia faktu, że Internet ma szczególne znaczenie dla zagwarantowanej w art. 11 karty wolności wypowiedzi i informacji, a także że hiperłącza przyczyniają się do prawidłowego funkcjonowania Internetu oraz do wymiany opinii i informacji w tej sieci charakteryzującej się dostępnością ogromnej ilości informacji (por. wyrok TSUE z dnia 8 września 2016 r., GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, pkt 45). W szczególności podmioty, które zamierzają umieścić linki do innych swobodnie dostępnych stron internetowych, mogą mieć trudności ze sprawdzeniem, czy utwory umieszczone na tych innych stronach internetowych zostały opublikowane w Internecie za zezwoleniem podmiotów praw autorskich (por. wyrok TSUE z dnia 8 września 2016 r., GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, pkt 46). Jeżeli użytkownicy Internetu byłiby mniej skory do umieszczania hiperłączy do utworów swobodnie dostępnych na innych stronach internetowych ze względu na ryzyko powództwa o naruszenie praw autorskich, nadmiernie zakłócałoby to funkcjonalność Internetu (por. opinię rzecznika generalnego M. Watheleta z dnia 7 kwietnia 2016 r., C-160/15, GS Media, EU:C:2016:221, pkt 77 i nast.). W związku z powyższym umieszczenie hiperłączy należy uznać za publiczne udostępnianie w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 jedynie wtedy, kiedy dana osoba wiedziała lub powinna była wiedzieć, iż hiperłącze, które zamieściła, umożliwia dostęp do utworu opublikowanego bezprawnie w Internecie, na przykład ze względu na fakt, że została o tym uprzedzona przez podmiot praw autorskich (por. wyroki TSUE z dnia 8 września 2016 r., GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, pkt 49 oraz z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 49).
- 21 W niniejszej sprawie miniatury zostały umieszczone w witrynie internetowej strony powodowej za zezwoleniem podmiotów praw autorskich.
- 22 W przypadku umieszczania na stronie internetowej linków, na które można kliknąć i które odsyłają do utworów chronionych prawem autorskim, dostępnych w innej witrynie internetowej za zezwoleniem podmiotu praw autorskich wyłącznie ograniczonej publiczności ze względu na stosowane ograniczenia, publiczne udostępnianie ma miejsce, kiedy link umożliwia użytkownikom Internetu obejście ograniczeń, ponieważ umieszczenie takiego linku stanowi świadome działanie, bez którego użytkownicy nie mogliby korzystać z utworów.

W takiej sytuacji użytkowników, którzy za pomocą linku, na który można kliknąć, obchodzą zastosowane ograniczenia, należy uważać za nową publiczność, która nie była brana pod uwagę przez podmiot praw autorskich, gdy udzielał zezwolenia na pierwotne udostępnienie (por. wyroki TSUE z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 31 oraz z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 49).

- 23 W niniejszej sprawie miniatury w witrynie internetowej strony powodowej są swobodnie dostępne dla wszystkich użytkowników Internetu.
- 24 Można mieć wątpliwości, czy dochodzi do publicznego udostępniania, jeżeli w witrynie internetowej (w niniejszej sprawie w witrynie internetowej osoby trzeciej) zostają umieszczone linki, na które można kliknąć, wskutek czego w ramce w tej witrynie internetowej wyświetlają się utwory pochodzące z innej witryny internetowej (w niniejszej sprawie witryny internetowej DDB), jeżeli utwory te w tej innej witrynie internetowej są, co prawda, swobodnie dostępne dla wszystkich użytkowników Internetu za zezwoleniem podmiotu praw autorskich, ale podmiot ten podjął lub zlecił techniczne środki zabezpieczające, które mają zapobiegać takiemu pobraniu utworów, a te techniczne środki zabezpieczające obchodzi się (świadomie) za pomocą linku, na który można kliknąć. Zdaniem izby należy na to pytanie udzielić odpowiedzi twierdzącej.
- 25 Podmiot praw autorskich wyraził w takiej konstelacji zgodę jedynie na publiczne udostępnianie utworów użytkownikom określonej witryny internetowej, podejmując lub zlecając techniczne środki zabezpieczające przed umieszczaniem tych utworów w innych witrynach internetowych w ramach framingu. Podmiot praw autorskich, zezwalając na pierwotną publikację, nie brał pod uwagę publiczności, która odbiera utwory poprzez umieszczenie ich w innych witrynach internetowych (por. wyrok TSUE z dnia 7 sierpnia 2018 r., Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, pkt 35). Przeciwnie, podjął środki, aby przeciwdziałać odbieraniu utworów przez tę publiczność. Stosując lub zlecając stosowanie technicznych środków zabezpieczających podmiot praw autorskich poinformował „w języku Internetu”, że udzielone przez niego zezwolenie ogranicza się do publicznego udostępniania użytkownikom określonej witryny internetowej. Osoba trzecia, która chce umieścić miniatury w swojej witrynie internetowej, musi świadomie obejść te środki zabezpieczające, aby obrazy wyświetlały się na jej stronie internetowej.
- 26 Wniosek ten odpowiada celowi dyrektywy 2001/29 wyrażonemu w jej motywach 4, 9 i 10, który polega na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony własności intelektualnej i zagwarantowaniu podmiotom praw autorskich stosownego wynagrodzenia. Za uprawnieniem podmiotu praw autorskich do ograniczenia udzielanego zezwolenia przemawia to, że w przeciwnym razie – wbrew art. 3 ust. 3 dyrektywy 2001/29 – zapewnienie wszystkim użytkownikom Internetu swobodnego dostępu do utworu na stronie internetowej powodowałoby w rzeczywistości wyczerpanie prawa do publicznego udostępniania utworu w Internecie. Podmiotowi praw autorskich powinno się umożliwić ograniczanie

zezwoleń również z tego powodu, że tylko w ten sposób może on kierować wykorzystaniem gospodarczym swojego utworu oraz zapewnić sobie w nim stosowny udział.

DOKUMENT ROBOCZY